

Ὁ μητροπολίτης Ἀμασείας Ἀνθίμος· κατ' αὐτάς εἶνε ὁ μόνος κληρικός ὅστις διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν πινάκων δίδει τιμὴν τῷ ἑλληνισμῷ παρεχόμενον ἔργον· ὅπερ οὐδεὶς τῶν λογίων ἀνέλαβεν ἵνα εἰς πέρας φέρῃ.

Ὁ ἱεράρχης οὗτος ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1825 ὑπὸ Δημητρίου Ἀλεξούδη καὶ Παναγιωτίσσης Χ. Ἀλεξίου· ὁ παῖς Δημήτριος, τὸ λαϊκὸν ὄνομα τότε αὐτό φέρων, ἐδιδάχθη μαθήματα σχολαρχείου ἐν τῇ πατρῷα παρὰ τῷ διδασκάλῳ Χαραλάμπεϊ Χατσῇ Γιαννάκῳ καὶ εἴτα μετέβη εἰς Ραιδεστόν ἔνθα ἠκούσε τὰ τῆς σχολῆς ἐκείνης, κατόπιν δέ εἰς τὴν ἐν Ξηροκρήνη περιώνυμον. Κατ' ἀρχάς τοῦ πρακτικοῦ σταδίου προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐφορικοῦ γραφείου τοῦ Μητροπολίτου Κυζίκου Μελετίου, ἀκολουθήσας αὐτόν καὶ ἐν τοῖς πατριαρχείοις, μετὰ τὴν ἐπί τοῦ θίκουμενικοῦ θρόνου ἀποβίωσιν τοῦ ὁποίου προσελήφθη ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἰδιότητος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἐφεσίου Ἀνθίμου, τοῦ ἀπὸ Παρωναίας, ὅπερ διηύθυνε μέχρι τοῦ 1853· τὸ ἐπόμενον ἔτος προσελάβετο αὐτόν ὁ Λαοκρατινουπόλεως Ἀνθίμος ὁ Κουταλιανός καὶ κατέστησε δευτερεύοντα ἐπὶ τῶν διακόνων τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου· ἐνειροτονήθη δὲ διάκονος ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῶ τοῦ Φαναρίου τῇ ἑορτῇ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως 1847 λειτουργοῦντος τοῦ ρηθέντος πατριάρχου μετὰ τῆς ἱεραῆς Συνόδου.

Τὸ πατριαρχεῖον μετ' οὗ πολὺ ἐνέκρινεν ἵνα προβιάσῃ τὸν δευτερεύοντα τοῦτον εἰς μητροπολίτην Βελιγράδων κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην φεβρουαρίου 1855, συγχρόνως δὲ νά καλέσῃ αὐτόν ὡς ὑπέρτιμον καὶ ἔξαρχον πάσης Ἀλβανίας ὡς καὶ τοὺς διαδόχους δι' ἐπίσημου γράμματος. Ἡ ἐκκλησία ἐθεώρησε ἄξιον ἵνα ἀποστείλῃ αὐτόν ἔξαρχον εἰς Ἀχρίδα (φωξστ') καὶ εἰς Πελαγονεϊαν (φωξζ') ἔνθα εὐσχήμως ἐξεπλήρωσε τὰ δέοντα καὶ συνοδικὸς διετέλεσε (φωξα') καθ' ἣν ἐποχὴν ἐτέθησαν εἰς ἐφαρμογὴν οἱ ἐθνικοὶ κανονισμοί, καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα εἰς ἄλλας περιστάσεις (φωοβ') ὡς πρόεδρος διαφόρων ἐπιτροπῶν καὶ ταμίας τῆς θεολογικῆς σχολῆς (φωοε') καὶ ὡς ἐνεργὸν μέλος ἐν ταῖς συζητήσεσιν ἐν τῇ ἀγίᾳ καὶ

Εὐλογίου Ἱ. Δράκου
Μοναχικῆς
Τῆς Θεσσαλονίκης
130.2

μεγάλη συνόδῳ, ἐν ἣ καθωρίσθη διὰ τοῦ συνοδικοῦ ὄρου ἡ πλημμελής καί παράνομος Ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις τῆς Βουλγαρικῆς ἱεραρχίας, σχισματικῆς κηρυχθείσης.

Παινηθεῖ δέ ἡ Ἐκκλησία προεβίβασε τοῦτον τό 1887 εἰς τὴν μητρόπολιν Ἀμασείας· ἀγαπῶν δέ τὴν ἀκριβῆ ἐπιτήρησιν τοῦ ποιμνίου του χειροτονεῖ τὴν εἰκοστὴν τρίτην φεβρουαρίου 1891 ἐν Σαμψοῦντι βοηθόν ἐπίσκοπον ἐπὶ ψιλῷ τίτλῳ Ἀμισοῦ τό εὐπαίδευτον ἀρχιμανδρίτην Νικόσλον Σακκόπουλον· ὁ Σινωπεύς οὗτος ἐχρημάτισε παρά τῶ νῦν ἱεράρχῃ Σμύρνης Βασιλείῳ (αωπή) ἀρχιδιάκονος καί ἱεροκῆρυξ, καί ἀξιεπαίνως μνημονεύεται ἐν Σμύρνη διὰ τὴν σφμνότητα τῶν τρόπων, τὴν ἐχεμύθειαν καί τὴν ἱκανότητα.

Ὁ Ἀμασεῖος Ἄνθιμος φαίνεται ἐκ τῶν ἐμβριθῶν μελετῶν αὐτοῦ ἀνήκων εἰς τὴν εὐγενῆ ἐκείνην χορείαν τῶν λογίων οἵτινες φεῖδονται τοῦ χρόνου πᾶν δέ ὅτι ἐντελῶς δέν ἀπεκτελοῦν ἐν καιρῷ πρέποντο διὰ τῆς μελέτης κατόπιν ὑπερβαλόντως ἀνεπληρώσαν ἄλλὰ καὶ διάφορα ἔργα τοῦ καλῆς τοῦ ἐπιμοιεύθησαν εἰς τινὰ ἐργετῶν περιοδικά, τοιαῦτα περιγραφὴν ἱστορικὴν τῆς μητροπόλεως Βελιγράδων συνέγραψε καί ἐξέδωκε (αωζή) μετὰ οὐκ εὐκαταφονήτων ἱστορικῶν καί ἀρχαιολογικῶν σημειώσεων καί ἀρχαίων ἐπιγραφῶν· ἔτι δέ περιγραφὰς νομισμάτων τῆς ἀρχαίας πόλεως Ἀπολλωνίας, καί Βουλίδος τῆς νέας Ἡπείρου, καί τῆς πόλεως Δυρραχίου, ἀρχαιοθῆεν δέ Ἐπιδάμνου. Ἐκ νεότητος συνέλαβεν τὴν λαμπρὰν ἰδέαν ἵνα πλουτήσῃ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν διὰ χρονολογικῶν καταλόγων τῶν ἀρχιερατευσάντων ἀπὸ Χριστοῦ μένρι σήμερον κατ' ἐπαρχίας, καί λοιπόν εἰς γῆρας ἐξέδωκεν ἐκ διαλειμμάτων ἐν τῷ φιλογενεστάτῳ "Νεολόγῳ" (1).

Τά τοιαῦτα συγγράμματα τοῦ ἀνδρός ἐπέσυρον διακαίως τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων, οἵτινες καί ἐτίμησαν αὐτόν ἡ δέ πατρίς ἦν ἠγάπησεν ἐκ καρδίας, ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην καί θεωρεῖ πρῶτον ἐν τῶν ζώντων τέκνων αὐτῆς· διὰ τῶν ὑψηλῶν δέ παρασήμων ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις ἐστόλισε τό ἀδαμάντινον στήθος του καί διὰ τοῦ Σταυροῦ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ βασιλικοῦ τάγματος τοῦ Σωτήρος ἡ Ἑλληνική.